

Sygn. akt: I C 20/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Konieczko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2020 roku

sprawy z **powództwa J. D.**

przeciwko **J. Ś. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. Ś. (1) na rzecz powoda J. D. kwotę 38.295,96 zł (trzydzieści osiem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02.05.2009r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. Ś. (1) na rzecz powoda J. D. kwotę 16.561,00 zł (szesnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt jeden złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, przy czym od przyznanych kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Powód J. D. reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata złożył w tutęjszym sądzie, pozwem z dnia 10 kwietnia 2017 roku, roszczenie przeciwko pozwanemu J. Ś. (1), o zapłatę kwoty 38.295,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 2 maja 2009 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podnosząc między innymi, że w dniu 23 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w K., VI Zamiejskowy Wydział Karny, z siedzibą w O., wydał wyrok, mocą którego sąd uznał J. Ś. (1) za winnego tego, że w okresie od czerwca do listopada 2010 roku w P., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty SR w K. (1) z dnia 09 listopada 2009 roku – sygn. akt V GNe 3878/09, utrzymanego w mocy wyrokiem SR w K. (2) V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 lutego 2011 roku – sygn. akt V GC 390/10, działając w krótkich odstępach w czasie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako likwidator Zakładu (...) Sp. z o.o. w likwidacji, udaremniał zaspokojenie wierzyciela J. D., przez to, że zbył składniki majątku w/w spółki zabezpieczone w dniu 26 maja 2010 roku przez Komornika Sądowego przy SR w O. w sprawie Km 380/10 o wartości szacunkowej przyjętej w protokole zabezpieczenia ruchomości z dnia 26 maja 2010 roku w postaci: urządzenia do cięcia rurek o wartości 32.000,00 zł, szlifierki uniwersalnej o wartości szacunkowej 9.500,00 zł. nożyc gilotypowych o wartości szacunkowej 3.000,00 zł. półautomatu spawalniczego o wartości szacunkowej 3.500,00 zł., tokarki kołowej, o wartości szacunkowej 2.000,00 zł., tokarki kołowej o wartości szacunkowej 2.500,00 zł., oraz szlifierki do płaszczyzn o wartości 3.500,00 zł, czym działał na szkodę J. D., to jest za winnego przestępstwa z art. 300 § 2 kk w związku art 12 kk.

Za czyn ten J. Ś. (1) skazany został na karę stu stawek dziennych grzywny, przyjmując stawkę za równoważną kwocie 30,00 zł. Wyrok ten, na skutek apelacji, utrzymany został w mocy i uprawomocnił się z dniem 25 maja 2015 roku. Pozwany nie tylko udaremnił realizację nakazu zapłaty, ale także zbył spółkę, która wg wiedzy powoda została ostatecznie zlikwidowana. Opisane powyżej bezprawne zachowanie – doprowadziła do powstania po stronie powoda szkody majątkowej o wartości 38.295,96 zł. W ocenie powoda żądanie zawarte w petitum pozwu ma swoje podstawy w treści art. 415 k.c. Zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia. W niniejszej sprawie pozwany wbrew zakazom płynącym z ustawy oraz wbrew zakazom płynącym z zasad współżycia społecznego, zbył zabezpieczony majątek udaremniając możliwość zaspokojenia powoda, za co jak już podniesioną – skazany został prawomocnym wyrokiem karnym, pozwany naruszył w ten sposób przepisy prawa powszechnie obowiązującego między innymi art. 848 k.p.c – naruszać ogólnie pojmowany porządek prawny, w zakres którego wchodzi bez wątpienia także i zasady płynące z zasad współżycia społecznego, doprowadzając do powstania po stronie powoda szkody majątkowej na kwotę 38.295,96 zł, bowiem ta suma nie została nigdy zaspokojona wyniku umyślnego udaremnienia wykonania nakazu zapłaty SR w K. (1) z dnia 09 listopada 2009 roku sygn., akt V GNC 3878/09 utrzymanego w mocy wyrokiem SR w K. (1) V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 lutego 2010 roku – sygn. akt V GC 390/10. Pomiedzy wyrządzoną szkodą a osobistym, zawinionym i bezprawnym zachowaniem pozwanego istnieje ponadto związek przyczynowy stanowiący jedną z zasadniczych przesłanek odpowiedzialności **ex delicto**. Zbycie rzeczy zajętej w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na podstawie k.p.c może wyczerpywać znamiona przestępstwa określonego w art. 300 § 2 kk. –pomimo przewidzianej w art. 848 k.p.c. możliwości kontynuowania postępowania egzekucyjnego przeciwko nabywcy rzeczy – o ile zaistnienie skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (tak postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2005 roku - I KZP 31/04, OSNK 2005 nr 2, poz. 20, Lex nr 14422).

Powód spełniając swoją powinność, wynikającą z art. 187 paragraf 1 pkt 3 k.p.c podjął próbę ugodowego zakończenia sprawy w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w K. V Zamiejscowym Wydziale Cywilny z siedzibą w O. w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej – sygn. akt V Co 441/14, jak i kierując do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, zawierające także propozycję rozłożenia roszczenia na raty. Pozwany nie uznał żądania i do zawarcia ugody nigdy nie doszło. - pozew karta 3- 5.

W odpowiedzi na pozew pozwany J. Ś. (1) reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata wnosił o odrzucenie pozwu ewentualnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że nie jest dłużnikiem powoda z żadnego tytułu prawnego. Oba sądy karne przesądziły już, że pozwany jako osoba fizyczna nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej względem powoda. Gdyby było inaczej to na zasadzie art. 44 paragraf 6kk oraz 415 kpk SR w O. oraz Sąd Okręgowy w O. (1) przyznałby powodowi obecnie dochodzą kwotę. Wobec powyższego w pierwszej kolejności, wniesiono o odrzucenie pozwu bowiem w sprawie podstawą orzeczenia jest dokonanie przez pozwanego czynu niedozwolonego a zatem mamy do czynienia z tym samym roszczeniem, które nie zostało uwzględnione przez sądy karne, na podstawie ww. przepisów w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Ewentualnie wyrządzona szkoda dotyczyła ówczesnego wierzyciela, a to Windykacji sp. z o.o. – a nie J. D., to spółka dochodziła roszczenia przeciwko P.. Na podstawie umowy cywilnoprawnej – cesji wierzytelności inny podmiot nie uzyskuje statusu pokrzywdzonego przestępstwem, a tym samym uprawnień mu przysługujących w postępowaniu karnym.

Powód nabył tylko wierzytelność objętą tytułem wykonawczym – wyrok Sądu Rejonowego w K. (1) sygn. akt CV Gc 390/10 z dnia 22.02.2011 roku. Przejście uprawnień nastąpiło w dniu 21.01.2012 roku. Zatem powód może dochodzić, na podstawie przyjętej umowy cesji – wierzytelności nią objętej a nie roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem innemu podmiotowi, a to Windykacja sp. z o.o. – postanowienie z dnia 21.01.2012 roku – złożone do pozwu. Nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym. Dlatego powód nie ma obecnie legitymacji czynnej, aby dochodzić naprawienia szkody, na podstawie art. 415 k.c. – czyn niedozwolony – przeciwko pozwanemu. Uprawnionym mogłaby być ewentualnie Windykacja sp. z o. o. jako pokrzywdzona, a nie J. D. jako pierwotny wierzyciel z faktury VAT, co

do której wypowiedział się Sąd Rejonowy w K. (1). To na rzecz Windykacja Sp. z o. o. dokonano zajęcia składników majątku P. (...) sp. z o.o. a nie J. D.. Konstrukcja prawna proponowana przez pełnomocnika powoda stała się dodatkowo obejściem obowiązujących przepisy prawa cywilnego.

Jeżeli powód uważa, że J. Ś. (1) działając jako członek zarządu czy też likwidator P. (...) Sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki powstałe w okresie jego obecności w organach tejże spółki to powinien wywieść odpowiednie powództwo z wykazaniem występowania przesłanek tam określonych, a nie budować ogólne roszczenie omijając rygory prawne związane dochodzeniem roszczenia w oparciu o art. 299 k.s.h. - odpowiedź na pozew karta 32- 34.

Mocą wyroku z dnia 2 lutego 2018 roku sygn. akt I C 162/17 Sąd Rejonowy w O. oddalił powództwo - wyrok karta 81 . W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosząc między innymi, że: "Należy podzielić stanowisko pozwanego, że obowiązku naprawienia szkody orzeczanemu na podstawie art. 46 kk., należy przypisać zasadniczo funkcje kompensacyjną, bowiem głównym celem tego środka, jest naprawienie wyrządzonej przestępstwem szkody, przy orzekaniu o obowiązku przewidzianym w art. 46 paragraf 1 kk, należy kierować się zasadami prawa cywilnego, a zatem, warunkiem jego orzeczenia w wyroku karnym jest istnienie w chwili wyrokowania szkody, której ustalenie dokonuje się wg tych samych reguł, jak przy odszkodowaniu w postępowaniu cywilnym. Dodatkowo konstrukcja prawna proponowana przez pełnomocnika powoda stała się dodatkowo obejściem obowiązujących przepisy prawa cywilnego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 roku III KK 405/16 (lex omega) wykładnia funkcjonalna art. 415 § 1 kpk wskazuje, że ratio legis tego przepisu sprowadza się do zapobieżenia funkcjonowaniu w obrocie prawnym tytułów egzekucyjnych wynikających z dochodzenia tego samego roszczenia w postępowaniu karnym i innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. W tym kontekście nie jest zatem celowe nakładanie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. **46 § 1kk wobec możliwości wyegzekwowania zasądzonego roszczenia z majątku oskarżonego w oparciu o podstawę z art. 299 § 1 k.sh.** Nie inaczej w przedmiotowej sprawie, jeżeli bowiem powód uważa, że J. Ś. (1) działając jako członek zarządu czy też likwidator P. (...) Sp. z o ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki powstałe w okresie jego obecności w organach tejże spółki to powinien wywieść odpowiednie powództwo z wykazaniem występowania przesłanek tam określonych. Zgodnie z art. 299 § 1 k.sh., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Nie jest to odpowiedzialność solidarna zarządu i spółki. Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki ma bowiem charakter posiłkowy, gdyż wchodzi grę dopiero wówczas, gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Na etapie postępowania egzekucyjnego istnieje zatem powiązane roszczenie względem spółki z odpowiedzialnością członków zarządu za zobowiązania spółki gdyż wierzyciel może wyegzekwować to roszczenie z majątku członków zarządu spółki." - uzasadnienie karta 89- 94.

Od przedmiotowego wyroku apelację wywiódł powód, po jej rozpoznaniu **sąd II instancji Sąd Okręgowy w O. (1) Wydział Cywilny Odwoławczy** mocą wyroku z dnia 6grudnia 2018 roku sygn. akt II Ca 1092/18 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania- wyrok karta 124.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia sąd II instancji podniósł, że sądnie rozpoznał istoty sporu. „Przypomnieć należy, że powód domagał się od pozwanego jako osoby skazanej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w O. z dnia 23 grudnia 2013r, za czyn z art.300 § 2 kk w związku z art.12kk odszkodowania na podstawie art.415kc. Przesłanek odpowiedzialności w tak zakreślonych ramach faktycznych sąd nie analizował, błędnie uznając, iż taka konstrukcja prawna odpowiedzialności pozwanego zmierza do obejścia prawa. Przywołana przez Sąd Rejonowy w O. analiza rozstrzygnięć sądów karnych co do obowiązku naprawienia szkody jest zbędna z punktu widzenia istoty sporu w tej sprawie. Regulacja z art. 415 kpk ma charakter typowo procesowy, bowiem zastosowanie przez sąd tzw. klauzuli antykumulacyjnej nie oznacza, że skazany nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za szkodę na zasadach ogólnych. Instytucja opisana w art. 415 kpk wpływa na ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego i nie przesądza o braku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego.

Tak więc fakt nie nałożenia na pozwanego obowiązku naprawienia szkody wywołanej jego działaniami, nie miało żadnego wpływu na losy tego powództwa. Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, gdyż nie poddał ocenie

przesłanek określonych w art. 415kc, tak co do winy jak i szkody, związku przyczynowego pomiędzy nimi, nie uwzględnił również faktu, iż mocy art. 11 kpc jest związany ustaleniami wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa.” - uzasadnienie wyroku II instancji karta 125- 127.

Rozpoznając ponownie sprawę po jej uchyleniu sąd I instancji wydał 30 maja 2019 roku postanowienie wstępne mocą którego to sąd ustalił „iż powód J. D. ma legitymację czynną, aby dochodzić naprawienia szkody przeciwko pozwanemu J. Ś. (1) wyrządzonej czynem, za który to pozwany został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w O., z dnia 23 grudnia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 1041/13. - postanowienie karta 168.

Od przedmiotowego postanowienia wstępnego apelację wywiódł pozwany. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w O. (1) Wydział II Cywilny Odwoławczy wyrokiem z 26 listopada 2019 roku uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w O.do ponownego rozpoznania i pozostawienia temu sądowi orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego - wyrok karta 216. Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku podniósł m.in. co następuje:

„W związku z koniecznością ustalenia wszystkich elementów podmiotowych i przedmiotowych osądzanego stosunku prawnego sąd przed wydaniem wyroku wstępnego musi ustalić również istnienie podstawy odpowiedzialności. Natomiast nie można w takiej sytuacji na tyle rozczłonkować procesu decyzyjnego sądu, który prowadzi do wydania wyroku w danej sprawie, aby można było wydać wyrok wstępny tylko w zakresie ustalenia legitymacji czynnej. Taki wyrok nie zawiera bowiem wszystkich elementów koniecznych do jego wydania. W przedmiotowej sprawie sąd zbadał tylko jeden czynnik, nie przesądził natomiast zasady odpowiedzialności strony pozwanej w sposób pozwalający ograniczyć dalsze postępowanie jedynie do określenia wysokości zasadnych roszczeń powoda, co jest niezasadne. Możliwe jest wydanie wyroku wstępnego, w którym sąd przesądzi , że powództwo jest usprawiedliwione co do zasady, natomiast konstrukcja rozstrzygnięcia zastosowana przez Sąd Rejonowy uchybia przepisom prawa procesowego. Przyczyną uchylenia zaskarżonego wyroku jest zatem nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy istoty sprawy, w zakresie w jakim ją miał zbadać w związku z uchyleniem poprzednio sprawy do ponownego rozpoznania.” - uzasadnienie karta 217 - 219.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Sąd Rejonowy w K. (1) Wydział V Gospodarczy na skutek pozwu wniesionego w dniu 30.10.2009 roku przez „W. (...) Sp. z o.o. w K. (1) wydał w dniu 9 listopada 2009 roku nakaz zapłaty, mocą którego nakazał pozwanej Zakładowi (...) Sp. z o.o. w P., zapłacić powódce kwotę 38.295,96 zł, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 maja 2009 roku do dnia zapłaty. Od przedmiotowego nakazu zapłaty zarzuty złożył pozwany. Sąd Rejonowy w K. (1) V Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 22 lutego 2011 roku wydał wyrok utrzymujący w mocy w całości ww. nakaz zapłaty.

Powód J. D. na podstawie przeniesienia wierzytelności z dnia 26 sierpnia 2009 roku nabył wierzytelność objętą tym tytułem wykonawczym.

Dnia 31 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy w K. (1) V Wydział Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności prawomocnemu wyrokowi z dnia 22 lutego 2011 roku na rzecz powoda J. D., na którego przeszło uprawnienie dotychczasowego wierzyciela. Prowadzone kilkakrotnie postępowanie egzekucyjne zarówno przez powoda, jak i poprzedniego wierzyciela, okazało się bezskuteczne.

dowód : -zeznania powoda,

-nakaz zapłaty SR w K. (1) z dnia 09 listopada 2009 roku sygn. akt V GNc 3878/09 karta 6,

wyrok SR w K. (1) z dnia 22 lutego 2011 roku – sygn akt V GC 390/10 karta 7 ,

-postanowienie SR w K. (1) z dnia 31 stycznia 2012 roku sygn. akt V GCo 31/12 karta 8,

- postanowienie Komornika Sądowego przy SR w Oleśnie A. (...) z dnia 02 listopada 2015 roku w przedmiocie zwrócenia wierzycielowi tytułu wykonawczego oraz zakończenia postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. akt Km 638/14 karta 9 i w aktach Km 638/14 ,

Pod sygn. akt VI K 1041/13 Sądzie Rejonowym w K. VI Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w O., toczyła się sprawa karna, w której to w dniu 23 grudnia 2014 roku zapadł prawomocny wyrok, na mocy którego J. Ś. (1) został uznany za winnego tego, że w okresie od czerwca do listopada 2010 roku w P., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty SR w K. (1) z dnia 09 listopada 2009 roku – sygn. akt V GNc 3878/09, utrzymanego w mocy wyrokiem SR w K. (1) V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 lutego 2011 roku – sygn. akt V GC 390/10, działając w krótkich odstępach w czasie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako likwidator Zakładu (...) Sp. z o.o. w likwidacji, udaremniał zaspokojenie wierzyciela J. D. przez to, że zbył składniki majątku ww. spółki zabezpieczone w dniu 26 maja 2010 roku przez Komornika Sądowego przy SR w O. w sprawie Km 380/10 o wartości szacunkowej przyjętej w protokole zabezpieczenia ruchomości z dnia 26 maja 2010 roku w postaci -urządzenia do cięcia rurek o wartości 32.000,00 zł, szlifierki uniwersalnej o wartości szacunkowej 9.500,00 zł, nożyc gilotynowych o wartości szacunkowej 3.000,00 zł, półautomatu spawalniczego o wartości szacunkowej 3.500,00 zł, tokarki kołowej, o wartości szacunkowej 2.000,00 zł., tokarki kołowej o wartości szacunkowej 2.500,00 zł., oraz szlifierki do płaszczyzn o wartości 3.500,00 zł. czym działał na szkodę J. D..

To jest za winnego przestępstwa z art. 300 § 2 kk w związku art 12 kk i skazał J. Ś. (1) na karę stu stawek dziennych grzywny, przyjmując stawkę za równoważną kwocie 30,00 zł. Wyrok ten, na skutek apelacji, utrzymany został w mocy i uprawomocnił się z dniem 25 maja 2015 roku. W przedmiotowej sprawie powód działał w charakterze oskarżyciela posiłkowego, co wiązało się z uprzednim przyznaniem mu statusu pokrzywdzonego.

dowód :- akta sprawy SR w K. VI Zamiejskowego Wydziału

Karnego z siedzibą O. sygn. akt VI K 1041/13,

- zeznania powoda.

Sąd zważył.

Roszczenie powoda jest zasadne

W niniejszej sprawie w ocenie sądu zachodziła konieczność, w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia, czy powód J. D. ma legitymację czynną do formułowania roszczenia wobec pozwanego o odszkodowanie na podstawie art. 415 kc, który to przepis stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W ocenie sądu powód J. D. ma legitymację czynną, aby dochodzić roszczenia naprawienia szkody przeciwko pozwanemu J. Ś. (1) wyrządzonej czynem, za który to pozwany został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. VI Zamiejskowego Wydziału Karnego z siedzibą w O., z dnia 23 grudnia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 1041/13. Wina pozwanego zatem jego nie budzi wątpliwości w zakresie czynu opisanego przez sąd, że „udaremniał zaspokojenie wierzyciela J. D. (...) poprzez to, że zbył składniki majątku spółki” jako likwidator Zakładu (...) Sp. z o.o. w P.. A przecież z tego to czynu powód wywodzi swoje roszczenie o odszkodowanie przeciwko pozwanemu.

Niniejsze roszczenie nie jest wywodzone w oparciu o warunki umowy, ze samego pierwotnego stosunku zobowiązaniowego łączącego wierzyciela pierwotnego W. (...) w K. (1) z dłużnikiem Zakładem (...) sp. z o.o. w P.. Tylko właśnie wywodzone jest z czynu, określonego jako przestępstwo, niedozwolonego, popełnionego przez osobę fizyczną- pozwanego.

Wskazać należy również na czasokres czynu zabronionego czas jego popełnienia od czerwca do listopada 2010 roku oraz fakt, iż przejście wierzycielności przez powoda nastąpiło wcześniej tj. 26 sierpnia 2009 rok. W kontekście samego czasu popełnienia czynu, zaaprobowanie stanowiska pozwanego, iż tylko wierzyciel pierwotny może dochodzić

odszkodowania, bo nabywca wierzytelności określonej stosunkiem zobowiązaniowym jej nie przejął, w istocie pozbawiałoby powoda możliwości dochodzenia roszczeń przed sądem, w postępowaniu cywilnym.

Powód nabył przedmiotową wierzytelność z dniem 26 sierpnia 2009 roku, a nie jak podaje pozwany, z dniem „21.02.2011r.” Pozwany mylnie łączy datę nabycia, z datą wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności w oparciu o art.788 § 1 kpc przez Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział Gospodarczy. Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności w oparciu o art. 788§ 1 kpc nie rodzi przeniesienia wierzytelności, ten skutek musi nastąpić właśnie wcześniej, aby sąd uwzględnił składany w takim trybie wniosek.

Na marginesie wskazać należy na omyłkę pozwanego, co do daty postanowienia, o nadaniu klauzuli wykonalności, wydane było 31 stycznia 2012 roku, a nie jak podaje pozwany w odpowiedzi na pozew „21.01.2012 roku”.

W świetle powyższego stanowisko pozwanego co do braku legitymacji czynnej po stronie powoda jest niezasadne.

W dalszej kolejności sąd rozważał istnienie przesłanek określonych w art. 415 kc, tak co do winy, jak i szkody, związku przyczynowego pomiędzy nimi.

W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż powód doznał szkody wyrządzonej działaniem pozwanego.

W myśl art. 11 kpc stanowiącego, że „Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.”, że jest przesądzonym i oczywistym, że J. Ś. (1) popełnił przestępstwo, za które to został skazany mocą prawomocnego wyroku z dnia 23 grudnia 2014 roku (opisywanego w uzasadnieniu).

Wina pozwanego zatem jego nie budzi wątpliwości w zakresie czynu opisanego przez sąd. Jeszcze raz również w tym miejscu uzasadnienia tutaj sąd przytoczył fragment opisu czynu przestępczego, który popełnił pozwany: „udaremnił zaspokojenie wierzyciela J. D. (...) poprzez to, że zbył składniki majątku spółki” jako likwidator Zakładu (...) Sp. z o.o. w P.. Czyn pozwanego spowodował szkodę w majątku powoda na sumę 38.295,96 zł.

Wysokość szkody powód wykazał, jest to wartość wierzytelności wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 maja 2009 roku, która to jest wykazana prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowy w K. (1) z 9.11.2009r., a której to wierzytelności powód nie mógł wyegzekwować z uwagi na działania pozwanego uznane za czyn przestępczy mocą prawomocnego wyroku skazującego.

Zatem w oparciu o powyższe należało zasądzić ww. należność tj. kwotę 38.295,96 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 maja 2009 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc oraz § 2 pkt 5 i § 10 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.). Całe koszty procesu powoda zamykają się kwotą 16,562,00 zł (3x 1915 zł -opłata od pozwu, opłata od apelacji od pierwszego wyroku sądu I instancji i opłata od apelacji od wyroku wstępnego, 2 x 3600 zł - wynagrodzenie adwokata za pierwszą instancję, 2 x 1800 zł- wynagrodzenie adwokata za drugą instancję, 17 - zł opłata skarbową od pełnomocnictwa). Zatem należało zasądzić tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.561,00 zł, przy czym od przyznanych kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.